

РЕШЕНИЕ

№ 15608

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **13121** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С. К., гражданка на Т., чрез адв. Б. К., против Решение № ВР-13/27.11.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което не се допуска последваща молба с вх. № КП-01-7900/10.11.2025 г. до производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на административния акт поради незаконосъобразност. Твърди се, че актът не отговаря на общите изисквания на чл. 59 АПК, а мотивите на органа са определени за бланкетни и общи. Липсвали съдържателни мотиви в решението, от които да се установи какво е мотивирало отказа. Искане се отмяна на решението и връщане за ново разглеждане и произнасяне по последващата молба.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв. К., която поддържа жалбата и моли за отмяна на решението. Претендира разности.

Ответникът – интервюиращ орган при ДАБ – МС, чрез юрк. П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба вх.№ КП-01-7900/10.11.2025 г. по описа на РПЦ-С., ДАБ-МС, от А. С. К., [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданка на Т., таджик по народност, вероизповедание мюсюлманка – сунит, семейно положение – омъжена.

Молбата е последваща по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

Установява се, че предходното административно производство е приключило с влязло в сила решение на ДАБ - № 8866/27.08.2024 г., обжалвано и потвърдено от АССГ с Решение № 896/09.01.2025 г., постановено по адм. д. № 901/2024 г., обжалвано пред ВАС, който с Решение № 7671/10.07.2025 г., постановено по адм. д. № 1626/2025 г. е оставил в сила първоинстанционното решение.

В сезиращата административния орган последваща молба са изложени твърдения, че жалбоподателката не може да се завърне в страната си по произход, тъй като това би застрашило живота и сигурността ѝ. Твърди се, че семейството ѝ я е заплашило с убийство на честта, тъй като е отказала да се омъжи за братовчед си. Посочва също така, че е сключила брак с гражданин на А., от който има дете, което допълнително усилвало притесненията ѝ. Пред административния орган са представени : личностна характеристика за нейния съпруг, договор за наем на недвижим имот, удостоверение за раждане от 27.03.2025 г. свидетелство за сключен религиозен брак от 07.05.2024 г. и доклад за положението на жените в Т..

Административният орган е отхвърлил последващата молба, като е акцентирал върху противоречия в бежанската история на чужденката и се е позовал на справка вх. № МД-02-610/20.11.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно актуалното положение в Т.. Преповторено е изложението в справката досежно законодателната власт в страната, икономическото ѝ развитие, търговията, икономическия ѝ растеж и перспективите за бъдещото развитие на страната. В обобщение е констатирано, че не са налице законови основания за допускане на последващата молба до производство за представяне на международна закрила.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на А. С. К., гражданка на Т. , ЛНЧ [ЕГН] срещу № ВР-13/27.11.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС за основателна, поради следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ и съгласно представената Заповед № ЦУ-РД05-294/29.05.2024 г., с която на основание чл. 48, ал .1, т. 10 ЗУБ Р. К. – старши експерт в РПЦ – С., ПМЗ – „В.“, е определена за интервюиращ орган.

Решението е издадено в изискуемата от закона писмена форма, но страда от пороци обуславящи отмяната му.

В решението на интервюиращия орган на ДАБ при МС съдържа пространно изложение касаещо икономическото развитие на Т. перспективите за развитие на страната, но административният орган е пропуснал да обсъди новонастъпилите факти, които имат отношение към бежанската история на чужденката. Мотивите на органа не са съобразени с производството по разглеждане на последващата молба, поради което възраженията за липса на мотиви се приема за основателно.

Подадената от А. С. К., гражданка на Т. , ЛНЧ [ЕГН] молба е разгледана като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно която това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България. Втората хипотеза - производството за предоставяне на международна закрила в Република България да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напуснал територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз "или", следователно за жалбоподателя е изпълнена втората хипотеза от нормативния текст. В случая жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от доказателствата по делото, че

процесната молба е последваща такава по смисъла на посочената норма – постановено е едно предходно, влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България, което е достатъчно да се приеме, че молбата му е последваща по смисъла на закона. Неотнормирани са оплакванията в жалбата, че органът не е извършил преценка за наличието на основания за предоставяне на международна закрила, тъй като в настоящото производство следва да се обсъдят нови и/или новонастъпили факти и обстоятелства, които имат значение към предоставянето на международна закрила.

Нормата на това чл.33, § 2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, § 2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по § 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, § 3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Преклудирани са тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл.40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила,

разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл.40, § 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут.

Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б."а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В последващата молба са изложени съображения касаещи сключения брак от жалбоподателката за афганистански гражданин. Представени са доказателства, че от този брак има родено дете. Административният орган не е съобразил обстоятелството, че жалбоподателката и съпругът ѝ (с когото е сключен само религиозен брак), са родители на малолетно дете и те тримата представляват семейство по смисъла на §1, т. 3 ДР на ЗУБ.

По делото е представено решение № 12568/08.12.2025 г., постановено по адм. д. № 8348/2025 г. на ВАС, с което е отменено Решение №21619/23.06.2025 г., постановено по адм. д. № 9022/2024 г. по описа на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на Т. Набизада, съпруг на жалбоподателката, срещу Решение № 8869/27.08.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС и преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне. Това обстоятелство, макар и да не касае лично жалбоподателката, следва да бъде отчетено, тъй като касае съпруга ѝ. Семейството е под закрилата на държавата и обществото съгласно чл. 14 от Конституцията на Република България. освен това съгласно чл. 8, §1 ЕКЗПЧОС следва да бъде зачитано правото на семеен живот, като в §22 са посочени предпоставките, при наличието на които може да има намеса в това право от страна на държавата. ЗУБ от своя страна също съдържа редица разпоредби, които гарантират зачитане на правото на семеен живот и запазване целостта на семейството.

В конкретния случай административният орган не е обсъдил обстоятелството, че жалбоподателката е майка на малолетно дете, както и че е създавала семейство с чужденец, по отношение на който е налице отменен от съда отказ за предоставяне на международна закрила. Както беше посочено по-горе според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б."а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила. Обстоятелството, че бременността на жалбоподателката е била разгледана в предходното производство не освобождава органа от задължението да отчете, че тази бременност е завършила с успешно раждане на дете, което се отглежда на територията на Република България и което е под закрилата на държавата.

От горното следва, че в действителност са налице нови факти и обстоятелства, които обуславят допустимостта на последващата молба. Решението на интервюиращия орган следва да бъде отменено, а преписката върната за ново разглеждане съобразно мотивите на настоящото решение, а именно следва да се обсъдят брака, раждането на дете и отменения от В. отказ за предоставяне на международна закрила по отношение на съпруга на жалбоподателката. Последното, макар и да не е свързано лично с жалбоподателката, доколкото тя не е адресат или участник в производството, следва да се вземе предвид, тъй като е налице семейство по смисъла на §1, т. 3

ДР на ЗУБ.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателката за заплащане на адвокатско възнаграждение, което се установява, че е договорено в размер на 410 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. К., гражданка на Т. , Решение № ВР-13/27.11.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което не се допуска последваща молба с вх. № КП-01-7900/10.11.2025 г. до производство за предоставяне на международна закрила.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет да заплати на А. С. К., гражданка на Т., с ЛНЧ [ЕГН], сума в размер на 410 евро, представляваща заплатени разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85 ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: